

Arrest

nr. 132 002 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en anderzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIVJERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroenese nationaliteit te zijn, geboren te Bonatu op (...)1985.

Op 3 oktober 2007 diende zij een asielaanvraag in.

Op 3 juli 2008 werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing genomen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing werd door de verzoekende partij een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 17 441 van 21 oktober 2008 werd het beroep verworpen door de Raad.

Op 7 november 2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad.

Op 12 november 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Bij arrest nr. 23 212 van 19 februari 2009 van de Raad werd het beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2008, verworpen.

Op 2 september 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en vrijheidsberoving te dien einde.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 3 september 2009 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 10 september 2009 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Diezelfde dag werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 14 december 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 14 juli 2010 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de voormelde aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 17 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op diezelfde dag nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij. Tegen de beslissingen van 17 september 2012 diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 97 991 van 27 februari 2013 van de Raad werden de beslissingen van 17 september 2012 vernietigd.

Op 28 november 2012 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 24 april 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer opnieuw een medisch advies.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie nam op 25 april 2013 opnieuw een beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd door de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 109 820 van 16 september 2013 van de Raad werd het beroep verworpen.

De op 28 november 2012 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd op 26 april 2013 onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 111 006 van 30 september 2013 werd het beroep door de Raad verworpen.

De verwerende partij nam opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie nam op 21 januari 2014 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad.

Op 21 januari 2014 nam de verwerende partij eveneens een beslissing houdende een inreisverbod.

Op 17 februari 2014 werd de beslissing van 21 januari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, ingetrokken. Bij arrest nr. 121 677 van 27 maart 2014 werd het beroep tegen de voormelde beslissing verworpen door de Raad.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie nam op 24 maart 2014 een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing artikel 9ter van de vreemdelingenwet, alsook een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod. Deze beslissingen werden echter op 21 mei 2014 ingetrokken.

Op 6 juni 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Eveneens op 6 juni 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten, alsook een inreisverbod. Dit zijn thans de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij werpt een gebrek aan samenhang op tussen de bestreden beslissingen en meent dat het beroep bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, in beginsel slechts ontvankelijk is ten aanzien van de beslissing die het voornaamste onderwerp uitmaakt van het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht

worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van drie beslissingen. Zij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de drie verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens wordt ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost. *In casu* werd met één verzoekschrift twee verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de ziekte van de verzoekende partij kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde bevel en inreisverbod.

Het opgelegde inreisverbod is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 25 april 2013 werd afgeleverd en vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat er wel samenhang is omdat de verschillende beslissingen allemaal op dezelfde dag ter kennis werden gebracht. Dit betoog kan echter niet gevolgd worden. De loutere kennisgeving van de beslissingen op dezelfde dag zonder dat wordt aangetoond dat de beslissingen een connectie hebben wat betreft hun inhoud en een invloed kunnen hebben op de wettigheidscontrole van de andere beslissingen, maakt op zich niet dat er samenhang is.

Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede en de derde beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede en derde bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij

andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing, dit zijn het aan de verzoekende partij opgelegde bevel en inreisverbod van 6 juni 2014.

De Raad herinnert er aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vraagt de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting om het beroep ontvankelijk te verklaren voor wat betreft de eerste beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het beroep wordt enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9*ter* en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het eerste onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat zij haar aanvraag heeft aangevuld met een medisch attest van 4 december 2013. Dit attest maakte niet enkel melding van PTSD maar ook van PID. Zij stipt aan dat nergens uit blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening zou hebben gehouden. Zij acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook niet afdoende.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen. Zo wordt aangestipt dat uit het bijgevoegde medisch advies van de arts-adviseur van 3 juni 2014 blijkt dat de verzoekende partij kennelijk niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is

in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die de verzoekende partij zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Bovendien bekritiseert de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waardoor zij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk en op afdoende wijze de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In zoverre de verzoekende partij doelt op de schending van de materiële motiveringsplicht zal het middel verder worden onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij rekening heeft gehouden met de diagnose die werd aangegeven op het medisch attest van 4 december 2013. In het standaard medisch getuigschrift van 4 december 2013 wordt onder punt B/Diagnose vermeld: "PTSD, ernstige depressieve stoornis met psychotische kenmerken – cfr. verslag psychiater K". De PID waarover de verzoekende partij het heeft in haar eerste onderdeel van het middel komt enkel ter sprake bij de medische voorgeschiedenis. Deze wordt niet meer vermeld onder diagnose. Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat er een verkeerde beoordeling zou zijn gemaakt door de ambtenaar-geneesheer nu uit dit voorgelegde medisch attest enkel blijkt dat de verzoekende partij op heden lijdt aan PTSD en depressie, hetgeen niet ter discussie wordt gesteld door de arts-adviseur.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geen schending aan van de motiveringsplicht.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel stelt de verzoekende partij dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat zij zeer ernstig ziek is en zelfs suïcidaal is. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat haar aandoening zelfs zonder behandeling zijn beloop kent over enkele maanden en ongeacht het land van verblijf gunstig evolueert. De verzoekende partij meent dat dit medisch advies haaks staat op de voorgelegde medische attesten waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat gespecialiseerde psychiatrische hulp noodzakelijk is. Tevens stipt de verzoekende partij aan dat ze reeds sinds minstens 2010 in behandeling is zodat men bezwaarlijk kan spreken van een beloop van enkele maanden. Ze meent dat de arts-adviseur het zorgvuldigheidsbeginsel miskent door geen bijkomend advies in te winnen van een gespecialiseerd geneesheer (hier psychiater) alvorens de door een gespecialiseerde arts voorgeschreven behandeling in vraag te stellen. Ze stipt aan dat zij zelfs niet werd opgeroepen en onderzocht. Ze meent dat het advies van de arts-adviseur niet voldoende is gemotiveerd.

De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, dat op zich verwijst naar artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Teneinde de aangevoerde schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 te onderzoeken, is het dan ook aangewezen om de relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij overigens tevens de schending aanvoert, in ogenschouw te nemen.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een

ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
[...].”

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Gelet op de redactie ervan houdt deze bepaling duidelijk twee mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkenen, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van de in artikel 9ter, § 1 vermelde risico's toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld en uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen.

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet volgt dat de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet haar noodzakelijke rechtsgrond vindt in het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte van de betrokkene kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De gebeurlijke onregelmatigheid van het advies van de ambtenaar-geneesheer vitieert dan ook de uiteindelijke beslissing waarbij de aanvraag als onontvankelijk wordt afgewezen (cf. RvS 21 juni 2013, nr. 224.018; RvS 30 januari 2013, nr. 222.306).

Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, in toepassing van artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, op 3 juni 2014 een advies heeft uitgebracht aangaande de aandoening van de verzoekende partij. Dit advies werd aan de verzoekende partij onder gesloten enveloppe en samen met de thans bestreden beslissing ter kennis gebracht en luidt als volgt:

“Geachte heer,

NAAM : C., P. Y. (R.R.: ...)

vrouwelijk

nationaliteit: Kameroen

geboren te (...) op (...)

Artikel 9ter §3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.11.2013

Uit de standaard medische getuigschriften d.d. 26.02.2014, 17.10.2013 en 04.12.2013 en het medisch stuk d.d. 14.10.2013 blijkt dat de beschreven PTSD en depressie actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond."

Lezing van het advies van 3 juni 2014 leert dan ook dat de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk verwijst naar de door de verzoende partij bijgebrachte standaard medische getuigschriften en dat hij daaruit afleidt dat de verzoekende partij lijdt aan een PTSD en depressie. Derhalve blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de aangebrachte medische attesten in rekening heeft genomen bij zijn beoordeling. De ambtenaar-geneesheer oordeelt omtrent de in de standaard medische getuigschrift beschreven PTSD en depressie dat deze aandoening actueel geen reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene: ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent de aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert ze spontaan in gunstige zin. Deze beoordeling betreft het eerste toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de ambtenaar-geneesheer vast dat de behandeling door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en niet essentieel is. Het risico op suicide is van louter speculatieve aard. Derhalve meent hij dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit betreft dan weer het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dan ook dat deze de beide onderscheiden toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet heeft beoordeeld. De vraag is echter of de motieven die de ambtenaar-geneesheer hier hanteert, afdoende zijn ten aanzien de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet én in het licht van de door de verzoekende partij voorgelegde elementen.

De bedoelde standaard medische getuigschriften bevinden zich in het administratief dossier. Uit het getuigschrift van 4 december 2013 blijkt dat de behandelende arts attesteert dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige depressieve stoornis met psychotische kenmerken waarvoor wordt aangegeven dat de behandeling naast medicijnen bestaat uit frequente consultaties bij de psychiater en waarbij ook wordt aangegeven dat de voorziene noodzakelijke behandeling langdurig is en in geval van stopzetting zal leiden tot een verergering van de depressieve klachten, mogelijks een verhoging van de suicide neigingen en mogelijk een verhoging van stressgebonden lichamelijke klachten. In het attest van 17 oktober 2013 van de behandelende psychiater wordt aangegeven dat de verzoekende partij lijdt aan een persisterende ernstige depressieve stoornis met psychotische kenmerken met een GAF-score 30 en waarbij ook wordt aangegeven dat de behandeling bestaat uit een medicamenteuze en psychiatrische follow-up bij een psychiater (3 à 4 keer per maand) en dat de verzoekende partij nood heeft aan psychiatrische thuiszorg. Tevens wordt aangestipt dat de verzoekende partij werd opgenomen op de afdeling crisisinterventie van het UZ te Leuven ondanks de contacten met hulpverleners naar aanleiding van suicidaliteit. Tevens wordt aangestipt dat gezien de ernst van de problematiek de opvolging (gespecialiseerde psychiatrische hulp en sociale omkadering) nog zeer lang en intensief zal zijn. Er wordt ook aangegeven dat de echte traumaverwerking nog steeds niet aan de orde is en dat de fragiliteit nog steeds voelbaar is in elk contact. Verder wordt verduidelijkt dat als de patiënte de behandeling niet verder krijgt er met grote zekerheid een psychotische decompensatie zal volgen, suicidaliteit, exacerbatie van de angsten, sociaal isolement en alleszins chroniciteit zal volgen. In het laatste attest van 26 februari 2014 van de behandelende psychiater stelt de psychiater dat de

verzoekende partij lijdt aan een ernstige depressieve stoornis met psychotische kenmerken en post-traumatische stressstoornis naar aanleiding van traumata in de voorgeschiedenis. Er wordt aangestipt dat de GAF-score 30 is. Als behandeling wordt aangegeven dat psychiatrische en medicamenteuze follow-up bij een psychiater noodzakelijk is. Opnieuw wordt aangegeven dat gezien de ernst van de problematiek de opvolging (gespecialiseerde psychiatrische hulp en sociale omkadering) nog zeer lang en intensief nodig zal zijn, dat de traumaverwerking nog niet aan de orde is en dat de fragiliteit nog steeds voelbaar is in elk contact. Opnieuw wordt aangegeven dat als de patiënte de behandeling niet verder krijgt er met grote zekerheid een psychotische decompensatie zal volgen, suïcidaliteit, exacerbatie van de angsten, sociaal isolement en alleszins chroniciteit zal volgen. Er wordt ook aangestipt dat de evolutie onvoorspelbaar is en dat de prognose alleszins zeer ernstig zal verslechteren bij een terugkeer naar Kameroen waar er geen sociale omkadering is en niet de gespecialiseerde noodzakelijke psychiatrische hulp voorhanden is.

Het is dan ook duidelijk dat de vermeldingen van de standaard medische getuigschriften niet te verzoenen zijn met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening “Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf (...) zijn beloop (kent) over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin” en dat de behandeling van de aandoening “door middel van psychofarmaca louter symptomatisch is en dus niet essentieel”.

Hoewel het de ambtenaar-geneesheer die de verwerende partij adviseerde op zich vrij staat om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de behandelende geneesheer en psychiater in de door de verzoekende partij voorgelegde standaard medische getuigschriften, dient hij in zijn advies echter wel op een afdoende wijze te motiveren waarom hij tot dit andersluidend oordeel komt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert al evenmin dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies doet derhalve geen afbreuk aan het feit dat administratieve beslissingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, hetgeen inhoudt dat de motivering steeds *in concreto* beoordeeld dient te worden in het licht van alle gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). De motivering moet in dit opzicht ook draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486). Toegepast op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, houdt de motiveringsplicht voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in dat de rechtsonderhorige moet kunnen nagaan op welke gronden de hem aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door hem aangevoerde concrete en pertinente argumenten, zoals geattesteerd in een aan de verwerende partij voorgelegde medische getuigschriften, in het algemeen niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723; RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een andere geneesheer en specialist (met name de behandelende arts en de psychiater die de standaard medische getuigschriften opstelden) wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn.

Van de ambtenaar-geneesheer die een prognose stelt die lijnrecht ingaat tegen de prognose van de behandelende geneesheer en specialist, kan dan ook worden verwacht dat hij in het licht van de vermeldingen in de voorgelegde standaard medische getuigschriften, duidelijk preciseert op welke gronden hij zich steunt om te oordelen dat de aandoening – een depressieve stoornis met psychotische kenmerken en een post traumatisch stresssyndroom dat actueel met medicatie wordt behandeld en waarvan de behandelende arts en psychiater attesteren dat de evolutie en prognose “onvoorspelbaar is en gerelateerd is aan de psychiatrische problematiek waarbij de prognose alleszins zal verslechteren bij een terugkeer naar Kameroen waar geen sociale omkadering is en niet de gespecialiseerde, noodzakelijke psychiatrische hulp voorhanden is” en waarbij geattesteerd wordt “indien de patiënte deze

behandeling niet meer zou krijgen ten gevolge van een terugkeer naar het land van herkomst, waar ze volledig op zichzelf aangewezen zal zijn en geen gespecialiseerde hulp kan krijgen, zal er met grote zekerheid een psychotische decompensatie volgen, suïcidaliteit, exacerbatie van de angsten, sociaal isolement, alleszins chroniciteit. Patiënte zal nauwelijks in staat zijn om voor zichzelf te zorgen en zal terecht komen in totale uitzichtloosheid” – niettemin spontaan in gunstige zin evolueert, zijn beloop kent over enkele maanden en dat de behandeling louter symptomatisch is.

De Raad stelt echter vast dat de ambtenaar-geneesheer zich ertoe beperkt te verwijzen naar de voorgelegde standaard medische getuigschriften die zoals gezegd geen enkele feitelijke grondslag bieden voor de voormelde stelling in het advies, en dat hij voor het overige algemene, niet geconcretiseerde en op het voorliggende geval toegepaste beweringen uit omtrent de aandoeningen van de verzoekende partij. In dit advies wordt geen enkel element aangereikt noch voor het oordeel van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert noch voor het oordeel dat de behandeling louter symptomatisch en niet essentieel is. Ook de stukken van het administratief dossier kunnen dit oordeel niet ondersteunen. De ambtenaar-geneesheer licht op geen enkele wijze concreet toe op welke basis hij de duidelijke vaststellingen van de behandelende geneesheer en specialist naast zich neerlegt.

De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer bij het geven van zijn advies ten spijt, dient te worden vastgesteld dat de motieven in het advies van 3 september 2013 niet volstaan opdat de verzoekende partij zou kunnen nagaan op welke gronden de haar aanbelangende beslissing is gesteund en waarom de door haar aangevoerde concrete en pertinente medische elementen en prognoses uit de voorgelegde standaard medische getuigschriften niet worden aanvaard (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723).

Rekening houdende met de hoger vermelde gegevens, dient dan ook te worden besloten dat in het beslissende advies van de ambtenaar-geneesheer niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste en vijfde lid van de vreemdelingenwet, waardoor de bestreden beslissing eveneens is behept met een motiveringsgebrek.

Het vastgestelde motiveringsgebrek in het advies van de ambtenaar-geneesheer leidt *ipso facto* tot de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing gesteund op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet, die in dit advies haar noodzakelijke grondslag vindt.

De schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt vastgesteld.

Het enige middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU